

Cuộc Đời, Nụ Cười và Cái Chết ở Việt Nam

Lời Tòa Soạn: Trong những năm qua Bút Nhóm Lửa Việt được hân hạnh cộng tác với “Project Việt Nam.” Đây là một chương trình trợ giúp Y tế cho trẻ em nghèo tại Việt Nam. Năm nay hai thành viên của BNLV từ Hoa Kỳ và Tây Ban Nha được tham gia trong chuyên công tác Medical Mission trong tháng II, 2002. Chuyến đi vừa qua cũng đáng ghi nhớ vì sự ra đi vĩnh viễn của một thành viên trong nhóm, Ông John O’Connor, một bác sĩ Giải Phẫu Thẩm Mỹ và Tạo Hình, lần đầu tiên đi với nhóm. Bài sau đây được dịch từ Anh ngữ một bài viết rất cảm động và đầy đủ của bác sĩ Barry Behrstock, Nhi Khoa, một thành viên kỳ cựu với rất nhiều chuyến đi cùng nhóm.

Em Nguyễn Văn Thủy, 17 tháng, bắt đầu một cuộc đời mới ngày 15 tháng II năm 2002 trong một phòng mổ tiêu điều và trần trụi, nơi mà bác sĩ giải phẫu tạo hình John O’Connor dùng khả năng học hỏi từ cả một đời giải phẫu vá sút môi và hở hàm ếch, biến đổi chiếc miệng méo mó kinh khủng và thảm thương của em thành chiếc miệng xinh xắn của một đứa trẻ ngây thơ. Trong cái làng miền núi nhỏ bé nghèo khổ ở đất Bắc Việt này, nếu không có John, chắc em Thủy phải sống một cuộc đời của một kẻ bên lề xã hội, có lẽ chẳng bao giờ được lấy vợ, đẻ con hay tìm thấy hạnh phúc. Em đã bắt đầu một cuộc sống mới trên một chiếc bàn mổ mà oái oăm thay cũng chính trên chiếc bàn đó, 12 giờ sau, người BS tạo cuộc sống mới cho em đã mất đi cuộc sống của chính mình. Trong câu chuyện này, người ta tìm thấy đầy đủ sự cao cả, vẻ đẹp và sự cân đối.

John O’Connor là một Nha Sĩ, Bác Sĩ Tai Mũi Họng và Bác Sĩ Giải Phẫu Tạo Hình hồi hưu, 74 tuổi. Ông là

một người vui vẻ và náo nhiệt, hoạt bát, lúc nào cũng cười và làm cho căn phòng có ông trong đó sống động hẳn lên. Tôi chỉ mới gặp ông vài ngày trước khi ông chết, khi hai chúng tôi là những thành viên trong một chương trình y tế thiện nguyện tới Việt Nam để giúp những người dân tộc miền núi Bắc Việt nghèo nhất, sống ngoài lề xã hội nhất. Trên 100 người từ những nghề nghiệp khác biệt như BS Giải Phẫu Tạo Hình, BS Mắt, Sản Phụ Khoa, Nhi Khoa, Nội Khoa, Y Khoa Gia Đình, Y Tá Khám Bệnh, Nha Sĩ, Dược Sĩ, Nhân Viên Cấp Cứu, Vật Lý Trị Liệu, Kỹ Sư, Thông Dịch viên và thiện nguyện viên đã đến miền núi hẻo lánh này để làm việc trong một nhà thương và những phòng khám bệnh xã. Ba người BS Giải Phẫu Tạo Hình tới đây để mổ giúp các em bị Sút Môi và Hở Hàm Ếch mà người ta thấy rất thường ở Việt Nam. Các em ít khi nào được chữa trị vì sự khó khăn, đòi hỏi một kiến thức và kỹ thuật y khoa cao để chữa dị tật này. Ba người BS này là một nhóm đặc biệt phi thường, tất cả đều trên 70 tuổi. Lớn tuổi nhất là ông Harold McComb, một BS từ thành phố Perth bên Úc. Ông nổi tiếng khắp thế giới nhờ là người phát minh ra kỹ thuật vá mũi rất được ưa chuộng và đã được lấy tên ông. Mặc dầu ông đã 79 tuổi, khối người chỉ bằng 1/3 tuổi của ông không theo kịp được nhịp đi, sức chịu đựng bền bỉ, tài năng, sự hóm hỉnh và lòng hăng hái vô bờ của ông. Một người nữa là ông Jim Norris từ New York, bạn học và cũng là bạn nôi hơn 30 năm của ông O’Connor. Ông có dáng người đường bệ mà giọng nói và vẻ người như những kịch sĩ Shakespeare đủ để làm đầy bất cứ căn phòng nào.

Nhiều người trong nhóm chúng tôi có những nỗi lo âu hoặc thậm chí kín hoặc được bộc lộ khi ghi tên tham dự những chuyến đi như thế này. Chúng tôi đang đi tới một miền đất xa lạ, một vùng nhiều vấn đề chính trị của xứ Việt Nam sau chiến tranh. Chúng tôi muốn mang trợ giúp về Y Tế tới những em bé khốn khổ nhất. Những em bé mang những tật nguyên kinh khủng kề bên những bệnh tật khác. Chính phủ đã bắt đầu chú ý đem y tế đến cho dân nhưng chi phí về y tế cho mỗi đầu người ở đây chỉ vồn vẹn có 4 đô la mỗi năm. Nếu chúng tôi không mang đến những cuộc mổ xẻ này, rất hiếm khi các em có cơ hội được chữa trị. Tuy nhiên, những vụ mổ và săn sóc hậu giải phẫu này không phải là không có những nguy hiểm của nó vì những biến chứng từ thuốc mê, nhiễm trùng và những biến chứng trong khi giải phẫu, ngay cả có thể gây ra cái chết. BS Chấn Kiều,

người điều hành chuyên đi mà cũng là BS gây mê chính của chúng tôi đã tả rất đúng như sau: “Những gì chúng ta làm ở đây giống như lái một chiếc xe trong một trận bão điên cuồng mà xe chúng ta lại không có lấy một cái đèn hay một cái quạt nước.” Chúng tôi, những nhân viên y tế làm việc trong môi trường và điều kiện thiếu tiêu chuẩn, xa lạ, luôn nghĩ và biết đến những nguy hiểm và áp lực ảnh hưởng lên bệnh nhân cũng như chính chúng tôi khi tới miền đất xa xôi này. Chỉ có những người mạo hiểm hay có nhiều kinh nghiệm mới chọn lựa gánh thêm gánh nặng này mà phần thưởng là một kinh nghiệm sống phi thường và tưởng thưởng về tinh thần nhiều hơn tất cả những của quý vật chất hay tinh thần chúng ta có ở nhà. Bác sĩ làm việc trong những xứ đang phát triển với tất cả những đe dọa và hiểm nguy lại được nhóm lên một ngọn lửa nhắc nhở đến những tình cảm và xúc động sơ khai đã đưa chúng ta vào con đường y khoa những ngày đầu tiên.

Vào tuổi 74, đây là nguyên nhân đưa ông John O'Connor, một BS giải phẫu tạo hình rất thành công và đã hồi hưu, vừa mới mổ tim 9 tháng trước, với một túi đầy thuốc, làm chuyên đi đầy nguy hiểm và gian khổ tới miền đất bên kia quả địa cầu này. Chuyên đi đã đưa ông tới miền đất Hòa Bình nghèo khổ để giúp những trẻ em không may. Tôi tin chắc ông đã thực hiện chuyên đi ngược lại những lời khuyên của BS và gia đình chính ông. Đối với ông, nắm bắt cuộc đời từng ngày một mặc dù có những đe dọa, vẫn là một chuyện đáng sống, đáng làm. Phần nhiều người ta, nhất là đến tuổi này thường đầu hàng nỗi lo sợ và bất trắc khi rời nhà đi về nơi xa lạ. Đa số đầu hàng tuổi già và mất đi nhựa sống nó đã giữ cho chúng ta trẻ, mất đi sự quyền rũ của cái mình không biết, những cái mới, những mạo hiểm, những nguy cơ.

Ông làm việc hăng say, cười còn hăng hơn, luôn luôn cười và kể chuyện vui cho tới ngày cuối ông làm việc. Chúng tôi nghĩ rằng bằng cách nào đó, ông đã biết được rằng ngày của ông đã gần tới. Trong vài lúc nghiêm trang hiếm hoi, ông đã nói với bạn bè và các cô y tá rằng: “Nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi, đừng cấp cứu làm gì...” “Tôi đã trải qua một cuộc sống tuyệt vời...” Nhiều người đã thấy rằng mặc dù bề ngoài ông là một người rất vui và đầy nhựa sống, ông không phải là một người khỏe mạnh. Ông cẩn thận che giấu sức khỏe yếu kém của mình. Khi một bà y tá thấy ông đổ mồ hôi hơi nhiều, bà hỏi: “Ông có sao không?” Ông trả lời trong tiếng cười: “Tôi đâu có sao.”

Ngày cuối cùng của ông, ông cười to, ăn, kể thêm nhiều chuyện vui, nói về gia đình của mình và ngay cả nói về “những cô y tá trẻ đẹp.” Bất chấp lời khuyên của BS, ông ăn nhiều, uống nhiều, hút thuốc và thức khuya. Sáng ra ông vẫn thực hiện những vụ mổ, đem lại khuôn mặt mới, nụ cười mới, cơ hội mới và tương lai mới cho 3 em Việt Nam. Chúng tôi đã có một ngày rất tốt, gần tới ngày cuối của một tuần làm việc nhiều kết quả. Đối với tất cả chúng tôi, đây là những gì đáng kể trong cuộc đời và riêng với tôi, ở đây với John, không có gì tuyệt vời hơn. Sau một buổi tối thật đầy đủ, John bị khó đi tiểu, một chuyện xảy ra đã một tuần nhưng ông giấu tất cả mọi người. Và rồi, thật kinh khủng cho tất cả mọi người, ông đột ngột ngã quỵ vì bị chảy máu rất nhiều trong óc. Dù chuyện này có xảy ra ở trong một nhà thương tôi tân nhất trên thế giới, chắc cũng không ai cứu ông nổi. Trong vòng vài phút, vào lúc 5 giờ sáng, cả nhóm chúng tôi hiệp sức chăm sóc ông, đưa ông đến nhà thương Hòa Bình, vào đúng cái phòng mổ mà mới 12 giờ trước đó, ông đã tạo nên một mâu nhiệm nhỏ bằng cách đem lại một khuôn mặt mới cho một đứa bé. Chúng tôi, bằng phương tiện xe cấp cứu của thế giới thứ ba, với tất cả dụng cụ y khoa mang theo, và cả một đám người đông đảo, đem ông lên Hà Nội vào Nhà Thương Quốc Tế. Ông chết không lâu sau đó.

Tôi đã đi với nhóm y tế này vì tôi đã được hưởng những kinh nghiệm sống và phần thưởng tinh thần quý báu không gì sánh được dù tôi đã có một cơ sở hành nghề y khoa rất tốt đẹp và một đời sống hạnh phúc. Cái chết thảm không ngờ của John không hề thay đổi những cái đó. Một bà y tá đã nói: “Ông ta luôn luôn có nụ cười trên môi. Chỉ có một lúc duy nhất tôi không nhìn thấy nụ cười ấy là lúc ông bị đặt ông thờ vào mồm.”

Sau khi ông thờ được rút ra, nụ cười ấy đã trở lại trên môi trước khi ông chết. Chọn cái chết ở Việt Nam, và nhiều người trong chúng tôi cảm thấy là ông vẫn biết được cái chết của ông đã gần kề qua những lời nói và hành động của ông, ông đã tránh được những phương pháp cấp cứu, thủ tục rườm rà mà ông sẽ gặp phải khi chết ở Mỹ. Ở đây, cái chết của ông rất nhanh, gọn và nhẹ. Dù tôi biết là ông coi trọng từng ngày của cuộc sống trên mặt đất, ông đã không thể nào viết nên một lời thoát đẹp đẽ hơn là cái chết của ông ở Việt Nam.

Ông đã sống một cuộc đời đáng sống và một ngày cuối cùng quá đẹp, chứa đầy những gì mà ông cho là quý

giá nhất. Ông đầy tình thương yêu, săn sóc, thích sống gần người khác, dùng tài giải phẫu của ông một cách thích đáng. Ông yêu đời sống của ông và cho đến ngày cuối, ông sẵn sàng chia sẻ kiến thức, cuộc sống, tinh thần và tài năng của ông cho những người chung quanh. Ông là một người vĩ đại. Tất cả chúng ta đều có thể học hỏi từ sự can đảm của ông và ôm lấy đời sống, đừng bao giờ để nỗi lo sợ cái chết thay đổi cách chúng ta sống.

Buổi sáng ngày ông mất, ngày cuối cùng giải phẫu ở Hòa Bình trước khi trở về Hà Nội, nhiều người cảm thấy không thể làm việc tiếp tục được. Khi thi thể ông được đem đi vào lúc 7 giờ sáng, những ca mổ trong ngày được đẩy vào phòng. Tất cả chúng tôi tụ tập ở căn phòng ông vẫn mổ trước đó, căn phòng ông đã chết ở đó và là căn phòng sẽ được bỏ trống ngày hôm đó. Trái tim chúng tôi nặng trĩu, đầu óc chúng tôi thôi chí, nhưng rồi một BS giải phẫu cất tiếng: “Ông ấy đã giải phẫu nguyên cả một ngày trước khi ông chết. Nếu chúng ta ngừng làm việc vì cái chết của ông là thất kính đối với cuộc đời của ông.” Cùng nhau, chúng tôi đã tiếp tục tất cả những cuộc giải phẫu đã định để theo đúng tinh thần làm việc của ông vì vừa mổ vừa khóc thì hơi khó nhưng ngừng mổ không làm tròn công việc thì không thể chấp nhận được.

Cám ơn ông, John, cho công trình của cả đời ông và bài học ông đã để lại cùng cái chết.

Nguyễn Văn Thủy và tất cả chúng tôi.

Kết: Thi thể của BS John O'Connor về tới Mỹ ngày Thứ Sáu 22 tháng 11, 2002. Chuyên công tác y tế vừa qua sẽ được đặt tên là John O'Connor và một chương trình huấn luyện vị BSTạo Hình Việt Nam duy nhất tại Hòa Bình với những dụng cụ y khoa riêng của BS O'Connor để lại sẽ được bắt đầu. Quỹ giúp các em bé bị dị tật sứt môi và hở hàm ếch sẽ được mổ do vị BS này sẽ được đặt tên là “The John O'Connor’s Fund.”

Barry Behrstock, M.D.

“Project Việt Nam” là một chương trình trực thuộc Chapter 4 của Hàn Lâm Viện Nhi Khoa Hoa Kỳ và được điều hành bởi 2 Bác Sĩ Việt Nam là Quỳnh Kiều, Nhi Khoa và Kiều Quang Chấn, Khoa Gây Mê. Project Việt Nam hoạt động từ nhiều năm qua, mỗi năm đều về Việt Nam 2 chuyến vào tháng 3 và tháng 11. Chuyến tháng 3 thường dùng để làm những cuộc hội thảo huấn luyện cho các bác sĩ Việt Nam, thường là thuộc Nhi Khoa và Sản Khoa, và cũng để tìm hiểu và sắp xếp cho chuyến đi chính vào tháng 11, khi tất cả các cuộc mổ được thực hiện. Mỗi năm, các bác sĩ và rất nhiều các thiện nguyện viên thực hiện khoảng 100 tới 120 vụ mổ vá sứt môi và hở hàm ếch cũng như mổ mắt lé, mắt cườm và sụp mí. Ngoài ra các bác sĩ và dược sĩ cũng như thiện nguyện viên còn khám bệnh, phát thuốc cho hơn 1,500 người, thăm viếng các trường học và bệnh viện, làm những cuộc khảo sát về sức khỏe, đo mắt và phát kính, đo tai, cân đo các em cũng như dạy các em về vệ sinh thường thức... Nhờ phương tiện quảng bá hữu hiệu trên website, Project Việt Nam ngày càng lớn mạnh với con số người tham dự tăng lên hàng năm. Ngày 5 tháng 11, 2002 vừa qua, chuyến đi mới nhất của Project, có tới 116 người tham dự. Trong số này có hơn phân nửa là những người không phải gốc Việt Nam mà là người Gia Nã Đại, Mỹ, Úc...

***Hope sees the invisible,
feels the intangible and
achieves the impossible.***

in Vietnam

From the editors: Lua Viet Youth Association has had the honor of participating with Project Vietnam on their annual Medical Missions for the last few years. Two Lua Viet members were among the 116 volunteers on the 2002 Medical Mission to Hoa Binh.

Project Vietnam, under the auspices of American Academy of Pediatrics California Chapter 4, was co-founded in 1996 by pediatrician Quynh Kieu, MD and her husband, anesthesiologist Chan Kieu, MD. It has just completed its 6th year of medical, humanitarian, and educational missions to remote, under-served regions of Vietnam. In November 2002, one hundred sixteen volunteer participants—spread out over various regions of both North and South Vietnam—achieved about one hundred surgeries, donated over 100 wheelchairs, examined and treated 3,000 patients, and conducted numerous educational seminars and workshops in multiple medical specialties. All participants, Australian, American, Canadian, Spanish, and Vietnamese, were touched deeply at a variety of levels by these encounters. There were hundreds of profound and personally touching experiences. This was the most dramatic event of all.

Seventeen-month old Nguyen Van Thuy's life began anew on November 15, 2002 in a stark operating room when plastic surgeon John O'Connor, using the skills

acquired over his lifetime of repairing cleft lips and palates, converted this child's tragically and horribly distorted mouth into the beautiful mouth of an innocent child. In this poor mountain village of North Vietnam, if it were not for John, this child would have lived as a social outcast—probably without the possibility of marriage, a family of his own, or happiness. As he started his new life, in the same operating theater, on the same surgical table, twelve hours later, the surgeon who created this life lost his own. There is a nobility, beauty, and symmetry in the story.

John O'Connor was a 74 year old retired dentist, Ear, Nose and Throat surgeon and cosmetic plastic reconstructive surgeon. He was a boisterous happy man, always laughing and filling whatever room he was in with his spirit. I met him just days before his death as part of a volunteer medical team traveling to Vietnam to help the poorest, most indigent outcast tribal people in the mountains of North Vietnam. Over one hundred individuals from diverse aspects of the medical field including plastic surgeons, ophthalmologists, obstetricians, pediatricians, internists, Family Practitioners, Nurse Practitioners, dentists, pharmacists, Emergency Medical Technicians, physical therapists, engineers, translators and volunteers of all sorts came together to work in this remote region's hospital and communal medical clinics. The three volunteer plastic surgeons were there to correct the technically difficult Cleft Lip and Palate deformities found in such high frequency in Vietnamese children and usually neglected due to lack of local skilled professionals. These three surgeons were a fascinating group, all of them over 70. The most senior, Dr. Harold McComb, an Australian surgeon from Perth, enjoys worldwide fame as the venerated founder of the popular nasal repair technique named after him. Though 79, many a third of his age had difficulty keeping up with his pace, stamina, skill level, dry wit, and constant enthusiasm. Completing the plastic team was Jim Norris from New York, John's classmate and friend of 30 years, who cuts a regal figure, with a Shakespearean voice and presence which fill any room.

Many of us have at least some fears either voiced or silent before embarking on these medical mission trips. We are going to an unknown, unfamiliar place, in a politically charged environment of post war recovering Viet Nam, to bring medical care to the most desperately

needy children affected with grotesque nightmarish deformities amongst a host of untreated medical conditions. Though the country is starting to provide some medical surgical relief to its impoverished people, the annual per capita medical expenditure is still just four American dollars per patient per year. Lest our team provide the life-giving cosmetic procedure, there is very little chance for these children in their remote location to ever receive treatment. However, the procedure and its post operative care are not without significant risk, including anesthetic, infectious, surgical complications or even death. Best described by Chan Kieu our Project co-leader and Chief Anesthesiologist, the working environment “is like driving a car in a blinding rain storm with no lights and no windshield wipers.” We as physicians working in unfamiliar, sub-optimal medical facilities and conditions are always cognizant of the potential risks and stress factors both to our patients and ourselves when traveling to distant lands and people. It takes an adventurous, experienced traveler to even choose to take on the additional daily strain, with the payoff being the receipt of a life experience that is far from commonplace and personal rewards that greatly exceed the simple financial and social ones we are so used to at home. As a physician working in developing countries with all its risks and hazards there is also a rekindling of many of the sometimes nascent feelings and emotions which brought us into medicine in the first place.

At 74, this is what brought John O’Connor, a retired successful plastic cleft lip and palate surgeon, 9 months post cardiac by-pass procedure, with a bag full of potent medicines to travel the arduous and risky journey to the other side of world towards very poor Vietnamese Hoa Binh Province, to help the socially crippled children. I am sure this was against the advice of many friends and colleagues, but to him seizing life each day at a time despite the personal risks was what made life worth living. Most individuals, especially at this age give into the fears and “what-ifs” when leaving home for uncharted territory, most surrender to “old age” and lose the zest which keeps us young, the attraction for the unknown, the new, the adventure, the risk.

He worked hard, laughed harder, always smiling and telling jokes up to his very last day of surgery, his very last day of life. In some way we think he must have

sensed things within him were amidst. On a rare more serious note, talking with his friend and scrub nurse, he eerily confided that “if something were to happen to me... I don’t want to be resuscitated ... I’ve had a wonderful life.” To many, despite his jovial outward appearance, it was obvious he was not a healthy man and clearly, though he loved life, food, drink and people, he consciously guarded from others the fragility of his health status. When a concerned scrub nurse saw him sweating more than caused by the humid, and hot surgical theater without air-conditioning, she asked, “Are you OK?” Laughing, in his own special way, as usual, he brushed away her concerns and replied, “No, I’m John.”

On the last day of his life he ate, laughed, told a never ending series of jokes, talked of his family, and even of the “pretty nurses.” Against prudent medical recommendations of his friends and physicians he ate too much food, drank, smoke and stayed up late. Nevertheless he operated and gave new faces, new smiles, new opportunities and new futures to three beautiful but monstrously disfigured helpless Vietnamese children. All and all, we once again had a great day, as we were approaching the end of a very productive week. For all of us it what life is about, and having been there with John myself, it couldn’t have been more wonderful in every aspect. After a full evening, he again experienced difficulty voiding which had plagued him all week, and that he carefully hid from everyone. Then to everyone’s shock and horror, he collapsed with what was later identified as a massive, merciless intracranial bleed. Had the event occurred in the finest emergency room in the best hospital in the world, he still would not have a chance for survival. Within minutes, at five in the morning, our entire medical team rallied to give him the best care as we brought him to the hospital, and ironically, the same operating room where twelve hours before, he had woven a miracle and given a new face to a young Vietnamese boy. We transferred him by jury-rigged third world ambulance, modernized and upgraded with our own medical gear and

overcrowded with our personnel to transport him the state-of-the art emergency facilities at the Hanoi International Hospital. But he died shortly after arriving in stable but terminal condition.

I go on these trips because I get an experience and level of personal reward unrivaled by my otherwise very fulfilling medical practice and personal life. Nothing in John's tragic, unexpected and in some ways for us nightmarish death changes that. "He always had a smile on his face" one of the nurses commented. "The only time I didn't see it was when he had the tube in his mouth. After the tube was removed, that same smile he had even while sleeping, returned just before he died. By dying in Vietnam, and many of us feel he knew his end was near by both his actions and speech, all of which he laughed off, he was spared the indignity of Western medicine torturing as so often occurs when the prolongation of the inevitable is dragged out by tests, studies, and artificial extenders of the inevitable passage. His death was quick, precise and to the point. Though I know he valued every day he spent on this earth he could not have written for himself and those he left behind a more heroic exit.

He had a great life, a great last day, filled with everything he valued most. He was loving, caring, gregarious, skillfully applying his well honed surgical talents and nurturing. He loved his life and up until his very last moment he generously shared his mind, life, spirit and talents with those around him. This is and was a great man. And we all can learn from his bravery and embrace on life, never letting the fear of death change the way he lived.

On the morning he died, the last day of surgery, many felt they could no longer go on with the work at the hospital. As his body was being wheeled away at seven in the morning, the operative cases for this last day were being wheeled in. We all got together in the room where he used to operate, the room where he died, and the room that would remain empty that day. Our hearts were heavy and our minds discouraged, but one of the surgeons said "He operated his last full day before dying, for us to stop working because of his death would be disrespectful to his life." With a united will, the group finished our humanitarian work to stay true to his spirit.

Operating through tears to restore a human face on the remaining children's deformities was difficult, but not completing the work was just "not an option"

Thanks John for your life's work and your lessons even in death, from Nguyen Van Thuy and all of us.

**Barry Behrstock MD
Project Vietnam 2002**

This Medical Mission was marked a great success for the whole team and was memorable for the unconditional love Dr. O'Connor had for the unfortunate children in Vietnam.

To honor Dr. O'Connor's humanitarian spirit and continue his work with the unfortunate children he helped until his last breath, Project Vietnam has created the "John O'Connor Fund" to allow surgical corrections for indigent children in remote areas of Vietnam. His longtime friend, Dr. Norris, will be returning to Hoa Binh in January 2003 for one month to set up a program for early detection and ongoing treatment of children with birth deformities. This pilot program will attempt to create a rural network to coordinate services for the many children affected by various birth defects and give them a chance for a new life.

***The highest form of wisdom
is kindness.***

~ the Talmud ~

All that is not given is lost

Hasari Pal, Hindu philosopher

These are profound words that have been ingrained in my thoughts and actions as I progress through life. It made a significant impact and has encouraged me to contribute to society through various charity events and volunteer programs. This statement made an even more powerful impact as I embarked on a medical mission to Vietnam.

In November 2002, I traveled to Hoa Binh as a participant in Project Vietnam. A province in northern Vietnam about 150km southwest of Hanoi, it encompasses 4,800 square km of mountains littered with beautiful green bamboo and fragrant rice paddies. Ethnic minorities make up 80% of its 800,000 population and the main industries include intricate textile crafts and farming. The province contains 9 districts and 250 villages racked by poverty with the concomitant high rate of childhood illnesses and lack of prenatal care.

This humanitarian project was comprised of 116 volunteers who exemplified what it is to “give” to society and to those who are less fortunate. The multi-specialty team provided corrective surgery for children with cleft lip, palate, and eye disorders; medical care for 3000 patients in local villages; and training to local physicians in various medical fields. We represented an international crew from Europe, North America, Central America, Australia and Asia from diverse backgrounds ranging from plastic surgeons to pharmacists, engineers to a few people with no medical background, those who were fluent to those who spoke no Vietnamese at all.

I was one of the volunteers with no medical background. My contribution consisted of a positive attitude and proficiency in the Vietnamese language. While the latter held obvious advantages, my positive

attitude proved invaluable in helping me weather the unknown as I worked on a new project each day.

My first day involved preparing the operating rooms for scheduled surgeries during the week. Creativity was the main ingredient in cooking up ideas on how to set up the instrument tables, scrub room, and surgery rooms. Due to the dearth of medical equipment at the local

level, we had to supply our own gear and, in some instances, were forced to improvise. Our resourcefulness resulted in hanging bicycle baskets on the wall as holders for gauzes and disposable needles and taping cardboard boxes together for architecturally sound medical supplies storage. These basic setups were my contribution as I worked alongside dedicated

and knowledgeable ER nurses. This day was also spent examining patients to determine if surgery was required. Many families had traveled for several days from outlying regions to Hoa Binh Hospital just to obtain the free medical assistance.

While the surgeons operated on the patients at the hospital, my second day was spent at an elementary school with two physicians and a dentist examining over 200 students. For many of these children, a warm smile and hug were therapeutic medicine. I acted as a liaison to fill the communication gap between the non-Vietnamese speaking medical practitioners and the patients. Although stricken by poverty and disease, these children remain happy and smiling. I was greatly touched by their remarkable spirit and it helped me gain a deeper appreciation for the things in life that I have taken for granted.

The rest of the week I spent assisting in the teaching of an ACLS (Advance Cardiac Life Support)

child's name, medical problem, recovery status, as well as their family members. I am still amazed at how pediatrician Quynh Kieu and her husband Chan Kieu, an anesthesiologist, orchestrated such a symphony of helping, caring, nurturing and teaching. One hundred sixteen individuals chose to come together because of a common vision and a worthwhile cause. Utilizing the power of "many," these individuals built a strong and dynamic team. We made a difference in Hoa Binh.

Through this wonderful opportunity, I knew that what I gave was not lost and, in fact, I received much more. I gained a stronger sense of humanity, compassion, and a sincere gratitude for life. There were many learning lessons from this trip, but the most striking of all is an understanding of the strength of the human spirit. In the face of crushing poverty, the children of Vietnam found happiness and the will to enrich their lives.

Nguyễn Thúy Tâm
San Jose, CA

resuscitation class to a room filled with local physicians and nurses. This was quite challenging since I had no training in the medical field. In addition, on my last day I worked with the rehabilitation team of physicians, physical therapists, and volunteers fitting patients for wheelchairs, crutches, and walkers. Young children and the elderly were able to leave the hospital proud that they can be mobile and move freely in the community.

My experience in the communes was especially rewarding. We were able to help many patients and make hundreds of children laugh in just one day. And, my work in the hospital was truly heartwarming due to the direct interaction with each patient and learning the

***Destiny is no matter of chance.
It is a matter of choice.
It is not a thing to be waited for,
it is a thing to be achieved.***

~ William Jennings Bryan ~

***We are, each of us, angels with
only one wing, and we can only fly
embracing each other."***

~ Luciano DeCrescenzo ~

One of my best friends when I was an exchange student in California was Tami, who was from Vietnam. When you share so much of your life at 21 you try to stick together for the long the run, so we've kept in touch. 10 years has passed since our last encounter but the place was set, Vietnam. If you don't mind roughing it and enjoy learning, I strongly recommend a visit to this beautiful piece of earth. The humanitarian medical mission is a great way to visit an under-developed country and do some-thing that will fulfill your needs of giving back to the world.

When I arrived in Hanoi Tami wasn't there and no one knew who she was—for a moment I thought I had joined the wrong group (she arrived two days later). The rest of the group was already there; I had met them in Hong Kong on the way to Hanoi. There were ninety of them, retired nurses and surgeons, pediatricians and ex-pats from Vietnam who now devote their time, energy, and knowledge to a country and a people selflessly.

At first I was embarrassed that I was not a doctor and, to top things off, I didn't even speak Vietnamese. I later realized that the main thing a volunteer needs is enthusiasm in doing the best job possible. After two days of sightseeing and leisure

our mission began. Hoa Binh Hospital was my first stop; their staff was well-prepared and eager to learn but their lack of equipment and infra-structure made their job harder. Like we say these people have to work with their nails.

My original assignment was to the rehabilitation group; we were to give away wheelchairs and crutches donated by a U.S. organization. Unfortunately, Vietnamese customs kept them until the last day, and then released only 25 of the wheelchairs. The rest were distributed after we departed.

I was reassigned to assist whichever group had the greatest need so I joined the recovery room team (two Vietnamese and two American nurses); our job was to take care of all the patients in post-op. We completed treatment forms when they came out of surgery in order to dispense the appropriate medications. Meanwhile, the nurses kept the children under observation and checked pulses. I prepared gift bags of cloths, toys, soaps and other useful things for the patients and also talked to their families (hand signs and a smile can convey a lot).

The mission was divided into two units, those who performed surgery at the hospital, and a visiting team that went out to the communities. I joined the visiting team for one day. We first arrived at a school building that the mission had to habilitate for the different specialties involved; dentist, oculist (eyecare), podiatrist, women's healthcare, etc. It was impressive to see so many people gathering around to wait for their turn to get checked. People came

from all over the country (local radio spots and other announcements had informed the population about the free medical check-ups). Some people traveled for a whole day just to get there and extreme sacrifices were made, some even borrowed money from friends and families in order to make the trek. The saddest part was that we could not examine all who came. The crowd was out of control and we had to keep them away from the doors and windows. The doctors didn't even have space to breathe (it was 40+ degrees C). My task was to keep the children busy so I started to teach about a hundred children how to count in Spanish. I ended up learning to count in Vietnamese and singing traditional children's songs. I even got to see tooth extractions onsite.

As I look back I remember being afraid of the impact of seeing so many ill and poor people living in squalid conditions. However, as I began to exchange smiles and kisses and received their signs of gratitude I realized that these people were real. I've traveled to so many places around the world I can firmly state that the confidence and happiness of Vietnamese people are the best qualities of this country. I went there to work and learn from another culture and will do so every time I have the opportunity.

I would like to thank the entire medical mission, especially Dr. Kieu and her husband who organize this trip every year, and I would also like to dedicate this to Dr. O'Connor, who passed away doing humanitarian work.

Lola Pascual
Spain